

Студенттер мен жас ғалымдардың
«ҒЫЛЫМ ЖӘНЕ БІЛІМ - 2018»
XIII Халықаралық ғылыми конференциясы

СБОРНИК МАТЕРИАЛОВ

XIII Международная научная конференция
студентов и молодых ученых
«НАУКА И ОБРАЗОВАНИЕ - 2018»

The XIII International Scientific Conference
for Students and Young Scientists
«SCIENCE AND EDUCATION - 2018»

12th April 2018, Astana

**ҚАЗАҚСТАН РЕСПУБЛИКАСЫ БІЛІМ ЖӘНЕ ҒЫЛЫМ МИНИСТРЛІГІ
Л.Н. ГУМИЛЕВ АТЫНДАҒЫ ЕУРАЗИЯ ҰЛТТЫҚ УНИВЕРСИТЕТІ**

**Студенттер мен жас ғалымдардың
«Ғылым және білім - 2018»
атты XIII Халықаралық ғылыми конференциясының
БАЯНДАМАЛАР ЖИНАҒЫ**

**СБОРНИК МАТЕРИАЛОВ
XIII Международной научной конференции
студентов и молодых ученых
«Наука и образование - 2018»**

**PROCEEDINGS
of the XIII International Scientific Conference
for students and young scholars
«Science and education - 2018»**

2018 жыл 12 сәуір

Астана

УДК 378

ББК 74.58

Ғ 96

Ғ 96

«Ғылым және білім – 2018» атты студенттер мен жас ғалымдардың XIII Халықаралық ғылыми конференциясы = XIII Международная научная конференция студентов и молодых ученых «Наука и образование - 2018» = The XIII International Scientific Conference for students and young scholars «Science and education - 2018». – Астана: <http://www.enu.kz/ru/nauka/nauka-i-obrazovanie/>, 2018. – 7513 стр. (қазақша, орысша, ағылшынша).

ISBN 978-9965-31-997-6

Жинаққа студенттердің, магистранттардың, докторанттардың және жас ғалымдардың жаратылыстану-техникалық және гуманитарлық ғылымдардың өзекті мәселелері бойынша баяндамалары енгізілген.

The proceedings are the papers of students, undergraduates, doctoral students and young researchers on topical issues of natural and technical sciences and humanities.

В сборник вошли доклады студентов, магистрантов, докторантов и молодых ученых по актуальным вопросам естественно-технических и гуманитарных наук.

УДК 378

ББК 74.58

ISBN 978-9965-31-997-6

©Л.Н. Гумилев атындағы Еуразия
ұлттық университеті, 2018

мүшелікті қалпына келтіру туралы өтініш тек 1997 жылы ғана берілді.

Соңғы жылдары Достастыққа мүше мемлекеттердің «Достастық кеңесі қызметінде» (мүше елдердің көшбасшылары мен министрлерінің кездесулерінде) Достастыққа мүшелікті тоқтатуға байланысты демократиялық басқару стандарттары сақталмаған бірнеше жағдайлар болды. Бұл шара Достастықта осы мемлекеттердің мүшелігін тоқтатпайды.

Бұл шара Фиджиге қарсы 2000-2001 жылдары және 2006 жылдан бастап әскери қақтығыстар кезінде және Пәкістанға қарсы 1999-2004 жж. және 2007 жылдың қараша айынан ұқсас себептер бойынша қолданылды.

Нигерия 1995-1999 жылдардағы кездесулерге қатысқан жоқ. 2002 жылы Зимбабведе осындай шара қолданылды (оның себебі- Роберт Мугабенің үкіметінің сайлау және жер реформасы).

Дәстүр бойынша, Достастықтың басшысы Ұлыбританияның монархы деп жарияланған, қазіргі уақытта Ұлыбританияның патшайымы Елизавета II осындай мәртебеге ие. Достастықтың басшысы ретінде ол қандай да бір ресми функцияларды атқармайды және ұйымның күнделікті қызметінде оның рөлі тек символдық сипатта болады. Достастықтың 17 мемлекетінде британдық монарх бүгінгі күнге дейін мемлекеттің де-юре басшысы болып табылады, бірақ ресми функцияларды орындамайды.

Осы зерттеу жұмысы арқылы біз Ұлыбританияның Британ Достастығындағы мемлекеттерге қандай қарым-қатынаста екенін анықтап, сұрағымызға жауап таптық. Әрине, өнеркәсіп алғаш пайда болып дамыған елдің біріншіден экономикасы дамыған, екіншіден бұрынғы ең ірі теңіздік державалардың бірі – қуатты отарлық империяның әлемде белгілі бір ықпалының болуы заңдылық. Достастық құрамындағы 53 мемлекеттің 17-не тікелей ықпалдық жасайтынын білдік. Десек те, Ұлыбритания Достастыққа мүше мемлекеттерде демократиялық көзқарасты қолдайды. Осы елдер арасындағы тепе-теңдікті сақтауға ат салысады.

Қолданылған әдебиеттер тізімі:

1. «Из истории европейского парламентаризма», Москва, 1995. Е.В.Гутнова, С.П.Пожарская, М.П.Айзенштат, Л.П.Репина (182-187 б)
2. «Англия и англичане», Москва, 2004, Г.Виллиам (20-24; 31-35 б)
3. «Царствование королевы Виктории» М.М.Коваленский Москва, 2004, (114-134б)
4. «Glimpses of world history», London, 1949. J.Nehru
5. «Frontiers and Wars» London, 1962, Winston S.Chirchill

УДК 327.5; 339.9

ОРТАЛЫҚ АЗИЯНЫҢ ҚАУІПСІЗДІГІН ҚАМТАМАСЫЗ ЕТУДЕГІ СУБАЙМАҚТЫҚ ҰЙЫМДАРДЫҢ РӨЛІ

Дюсенова Арна Толегеновна

arna.dyussenova@mail.ru

Л.Н.Гумилев атындағы ЕҰУ Аймақтану кафедрасының магистранты,

Астана, Қазақстан

Ғылыми жетекшісі – Қ.Ғ.Даркенов

Аймақтық ұйымдар белгілі бір географиялық аймақ, геосаяси құрылым немесе экономикалық блокпен ортақ сәйкестікті дамытуды қалайтын мемлекеттер арасындағы ынтымақтастық тетіктерін ынталандыру үшін құрылған. Сондықтан аймақтық ұйымдар өздерінің негіздерінде біріктіретін факторларға байланысты: географиялық (Африка бірлігі одағы), мәдени (Ислам ынтымақтастық ұйымы), геосаяси (Солтүстік Атлантикалықкелісім ұйымы) немесе экономикалық (Оңтүстік-Шығыс Азия елдері ассоциациясы) [1].

Орталық Азия мемлекеттерінің арасында Түрікменстан тәуелсіздік алғаннан бері

біржақтылықты немесе екіжақтылықты қолдап келеді және мүмкіндігінше аймақтық немесе көп жақты ынтымақтастықты дамытуға кедергі жасайды. Алайда, Өзбекстан неғұрлым өзгермелі саясатқа ие, егер Өзбекстан жетекші позицияға ие болса, мемлекет басшылары аймақтықтылықты қолдайды, ал олардың пікірінше, елдің егемендік құқықтары сақталмағанда, олар біржақтылықты қолдайды. Ташкент көп жақты ынтымақтастыққа үлкен қызығушылық танытпайды, бірақ екіжақты қарым-қатынасты ерекше атап көрсетеді. Қазақстан көп жақтылықтан гөрі, ең алдымен аймақтықты белсенді қорғауға ұмтылды. Екінші жағынан, Қырғызстан басынан бастап көпжақты тұрақтылықты қолдады, бұны 1998 жылы елдің Дүниежүзілік сауда ұйымына кіруі куәландырады. Тәжікстан ойын алаңы мен акторлардың жағдайларына байланысты өзінің әрекетінде әртүрлі стратегияларды қудалайды және үйлестіреді.

Аймақтық ұйымдардың саны бойынша, Орталық Азия, Солтүстік-Шығыс Азиямен қатар, әлемнің барлық өңірлерінде соңғы орын алады, ал аймақтың республикалары салыстырмалы түрде экономикалық және стратегиялық тұрғыдан бір-бірімен аз интеграцияланған.

Аймақ елдерінің кейбір мәселелері трансшекаралық сипатқа ие (су және энергетикалық ресурстар, көлік және әлеуетті исламдық қарсылық), сондықтан оларды шешу аймақтық ынтымақтастықты қажет етеді.

Орталық Азиядағы аймақтық ұйымдардың көпшілігі, негізінен, коммуникация үшін платформалар болып табылады. Саммиттер мен мәжілістерде қабылданған қорытынды құжаттар, әдетте, қандай да бір іске асыру механизмдерінен айырылған ниеттер туралы мәлімдемелердің сипатына ие. Осылайша, Орталық Азиядағы аймақтық ұйымдар халықаралық қатынастарда мемлекет пен оның көшбасшылары үшін халықаралық жүйеде қалай әрекет ету керектігі туралы ережелер мен нұсқаулықтарды беру ретінде айқындалған әлеуметтік рөл атқарады. Мұндай әлеуметтену әсері осы елдердегі өзгерістерге әсер ету мақсатында авторитарлық елдердің билеушілерін тартудың артықшылықтары туралы көптеген келіспеушіліктер тудырады. Осындай қарым-қатынас арналарын сақтау демократиялық құндылықтарды насихаттауда маңызды рөл атқарады, бірақ авторитарлық көшбасшылар нормативтік құндылықтарға негізделген халықаралық және аймақтық ұйымдардың әлемін қалай жетілдіре алатындығын және өздерінің заңдылықтарын нығайту үшін қолдануға үйренеді. Мұндай қауіптену, әсіресе көптеген аймақтық ұйымдардың қызметі жергілікті нормативтік мәдениетке әсер етпейтін Орталық Азия елдеріне қатысты.

Аймақтық ұйымдар көбінесе кездесулер өткізуге арналған орындар ретінде әрекет етті, онда Орталық Азия мемлекеттерінің басшылары, аймақтерминнің классикалық мағынасында сөйлей алды және дауларға бейресми арналар ретінде әрекет ете алды. Оларға тұрақты сынға қарамастан, ТМД құрылымдары, бұрынғы Кеңес республикалары арасындағы диалог үшін ашық арналарды сақтауға мүмкіндік берді.

Орталық Азия мемлекеттері басшылары мен олардың қытайлық әріптестері арасындағы байланыстарды орнатудағы ШЫҰ қызметі ұйымның ең үлкен жетістіктерінің бірі болып табылады. Бұл өңірлер арасындағы тарихи сенімсіздікті кем дегенде ішінара төмендетуге және одан да сындарлы жұмыс ортасын қалыптастыруға мүмкіндік берді. ШЫҰ комиссияларының, форумдарының және жұмыс топтарының таралуы саяси және мәдени салалардағы барлық секторлардағы қарқынды дипломатиялық қозғалысқа әкелді. Мемлекет басшылары мен министрліктердің басшылары кездесетін және офицерлер кездесетін әскери жаттығулардан басқа, Орталық Азия елдерінің мемлекеттік мекемелерінің мыңдаған қызметкерлері, ғалымдар мен ғалымдар Қытайға барады, онда олар толық құрметпен қарсы алады және жауапты болады қытайлық әріптестеріне бару. ШЫҰ қамқорлығымен қол қойылған көптеген серіктестік келісімдердің арқасында Орталық Азияның Қытаймен институционалдық және жеке танысуы соңғы бірнеше жылда елеусіз өсті. Сондықтан, ШЫҰ қызметінің оң нәтижесі - барлық тараптардың «екінші жағынан» хабардар болуын арттыру, жеке тұлғааралық қарым-қатынастарды нығайту және құпиялылықты, кем дегенде ішінара, қатынастарды қалыптастыру [2].

Қауіпсіздік саласында екі оқиға өңірлік құрылымдардың кез-келген ұжымдық іс-шараны ұйымдастырудағы қиындықтарын атап көрсетті: Ауғанстан 2001 жылдан кейін ШЫҰ үшін және 2010 жылы ҰҚШҰ үшін Қырғызстандағы оқиғалар. Жалпы алғанда, мысал ретінде біз есірткі контрабандасына қарсы күресті ұйымдастырудағы қиындықтарды келтіре аламыз.

Ауғанстан сыртқы қоғам тұрғысынан ШЫҰ-ның сәтсіздігінің белгісі болды. 2001 жылы, 11 қыркүйектегі террорлық шабуылдардан кейінгі бірнеше аптадан кейін ғана ШЫҰ-ның анықтамасы бойынша «әсер ету ортасына» АҚШ-тың басып кіруі, және оның еуропалық одақтастарының тез, әрі жаппай әскери қимылдарды жасау, АҚШ-тың әлемдегі жетекші держава қабілетін көрсетті. ШЫҰ мүше-мемлекеттері бүкіл ұйымнан бірыңғай жауап берудің орнына бір тәртіппен жауап берді. Мәскеу мен Вашингтон арасындағы жақындасу және Қырғызстан мен Өзбекстандағы екі американдық әскери базаның ашылуы қытайлық биліктің наразылығын тудырды және мүше мемлекеттер арасындағы саяси сенімнің әлсіреуіне себеп болды [3]. 2000 жылдың ортасында. ШЫҰ ауған аренасында белсенді ойыншы болуға тырысып, Ауғанстанмен байланыс орнату үшін бірінші топты құрды [4].

Ауғанстанның 2012 жылы ШЫҰ-да бақылаушы мәртебесіне ие болғаны соншалықты, бұл ұйымның Ауғанстанда іс жүзінде жоқтығы және Ауғанстандағы жағдайға әсер ету үшін шектеулі құралдар бар. ШЫҰ Ауғанстандағы халықаралық коалиция күштерінің іс-әрекеттеріндегі жетіспеушілігін сынағанымен, ШЫҰ мүше мемлекеттерінің ешқайсысы өз әскерлерін Ауғанстанға жіберуге дайын емес. Барлық елдер Кабулмен саяси қатынастарды екіжақты негізде қалыптастырып жатыр: Ресей кеңестік дәуірдің мұрасы себебінен [5] Қытай өзінің пайдалы қазбаларды барлау мен өндіруге үлкен инвестициялары арқасында; Қазақстан гуманитарлық көмек және Ауғанстанға астық жеткізу есебінен; Өзбекстан мен Тәжікстанның энергия экспорты мен Ауғанстанның солтүстік өңірлеріндегі этникалық диаспораларының болуы. Біртұтас әскери күштің құрылуы ШЫҰ-ға мүше елдердің мақсаты емес, сонымен бірге, ШЫҰ аясындағы азаматтық инфрақұрылымды қалпына келтіру саласындағы бірлескен іс-қимылдар да талқыланды [6].

2010 жылы ҰҚШҰ-да осындай дилеммаға тап болды. Ош және Қырғызстанның оңтүстігіндегі этникалық қақтығыстар ішкі дағдарыстар жағдайында акез-келген аймақтық реакция механизмдерінің жоқтығын айқындады. Қырғызстанның уақытша президенті Роза Отунбаеваның Ресейге бағытталған, ҰҚШҰ-ның атынан әрекет ету өтінішіне қарамастан, сыртқы әсер етілмеді. Мәскеу араласудан бас тартты, мұндай іс-әрекеттер үшін құқықтық негіздің жоқтығын еске салды, өйткені ҰҚШҰ-ға мүше елдер арасындағы бірлескен қызмет аясында сыртқы немесе сыртқы күштерден шабуыл болған жағдайда ғана қарастырылады, бірақ ішкі қақтығыстар жағдайында емес. Өзбекстан ҰҚШҰ-ның кез келген араласуына қарсы шықты, себеі Ресей әскерлері Өзбекстанның оңтүстік шекарасында тұрақты негізде орналасатынына қауіптенді [7].

Осы сәтсіздік нәтижесінде Ресей ҰҚШҰ жарғысына өзгертулер енгізуді ұсынды және олар 2010 ж. желтоқсанда мақұлданды. Бұдан былай араласу «Шартқа қатысушы мемлекеттің қауіпсіздігіне, тұрақтылығына, аумақтық тұтастығына және егемендігіне қауіп төндіретін басқа қарулы шабуылдар» жағдайында да қарастырылады. Заманауи даму институты (ИНСОП) – ғылыми-талдамалық орталық, Өзбекстанның ұйымнан шығуын ескере отырып, ҰҚШҰ шеңберіндегі шешімдерді бірауыздан емес, енді ол қол жетімді көпшілік дауыспен қабылдауды ұсынды [8]. Алайда, араласудың қажетті құқықтық негізі бар Ресейдің өз әскерлерін Орталық Азия елдеріндегі саяси немесе әлеуметтік дағдарыстарға тікелей қатысуға жіберуі екіталай.

ШЫҰ және Пекин, атап айтқанда, Қырғызстандағы дағдарыс кезінде үнсіз қалады, қантөгісті алдын алу қажеттілігі туралы мәлімдемемен шектелді [9]. Жанжал аймақтық қауіпсіздікті қамтамасыз ету құралы ретінде ұйымның заңдылығын әлсіретті. ШЫҰ да, ҰҚШҰ үшін де Қырғызстан мен Тәжікстанның екі мүше еліндегі жағдайдың нашарлауы тек қана қауіпсіздік мәселелерін ғана емес, сонымен бірге осы ұйымдардың тетіктерінің әлсіздігі мен мүше елдердегі негізгі дағдарыстарға ұжымдық жауап беру мүмкіндігінің болмауына

назар аударады.

Есірткінің заңсыз айналымына қарсы күрес - бұл қауіпсіздік саласындағы сәтсіздіктің тағы бір мысалы болып табылады. Біріккен Ұлттар Ұйымының Есірткі және қылмыс жөніндегі басқармасы, Орталық Азия аймақтық ақпараттық үйлестіру орталығы және Орталық Азиядағы шекара қауіпсіздігі жөніндегі бастама тобы, Орталық Азиядағы Еуропалық Одақтың шекараны басқаруға жәрдемдесу бағдарламасы (ВОМСА) сияқты мекемелер мен бағдарламалар қызметінің таралуына қарамастан, декларативті мәлімдемелерден тыс ұжымдық әрекеттерді үйлестіру үшін саяси ерік-жігердің болмауы байқалады. Есірткінің заңсыз айналымымен күресу үшін жауапты органдар жоғары дәрежеде саясатпен қамтамасыз етілген және қауіпсіздік қызметтерімен және, осылайша, басқарушы топтарға тікелей қатысы бар, олардың қызметі тұманмен жабылады [10]. Тәжікстанда әртүрлі құқық қорғау органдарының өздерінің есірткіге қарсы күрес бағдарламалары бар, олардың шеңберінде «олардың» есірткі сатушылары қорғалған және бәсекелестерден қорғалады. Қырғызстанда есірткіні бақылау жөніндегі агенттік 2009 жылдың қазанында президент Құрманбек Бакиевпен таратылды, агенттік жүргізген операциядан кейін президенттің отбасына есірткі саудасына тікелей қатысуы себеп болды. Агенттік 2010 жылдың сәуір айында Бакиев режимін құлатқаннан кейін қалпына келтірілді. Халықаралық немесе аймақтық ұйымдардың ұлттық биліктің тиімсіз қызметіне және олардың сыбайлас жемқорлық схемаларына бақылау жасауға құқық болады деген күдік бар. Бұл сыртқы (халықаралық және аймақтық) және ұлттық биліктер арасындағы ынтымақтастықты шектейтін күшті фактор. Осылайша, халықаралық ынтымақтастық ұлттық егемендік қағидасына қайшы келеді, бұл мемлекеттердің халықаралық донорларға мемлекеттер арасында есірткі айналымына қарсы күресті бақылауды шектеуі туралы айтылады.

Өңірлік қауіпсіздікті қамтамасыз ету саласындағы басқа да іс-қимылдардан ниеттер туралы декларациядан басқа ештеңе жоқ. Мысалға, АӨСШК үшін бұл, ең алдымен, бұл мекемені халықаралық аренадағы мәртебесін көтеру құралы ретінде қарастыратын Азия мемлекеттерінің басшылары арасындағы кездесулер алаңы [11].

Соңында келесі қорытындыға келуге болады. Аймақтық ұйымдар күн тіртібін құрмайды: халықаралық ұйымдармен жасалған келісімдер міндетті болып саналмайды. Негізгі мәселелер күн тәртібінің бөлігі болып қала береді, бұл билеуші элиталардың эволюциясына және режимнің қауіпсіздігін қабылдауына байланысты.

Аймақтық ұйымдарға деген сенімнің жоқтығы: аймақтық ұйымдар декларациялары мен осы декларациялар іс жүзінде жүзеге асырылуының арасындағы алшақтықтың ұзақ мерзімді салдары көптеген сұрақтар мен сенімсіздікті туғызады. Осындай алшақтық мұндай ұйымдарға Орталық Азия азаматтарының сенімін төмендетуі мүмкін және қол қойылған келісімдер міндетті болып табылмайтын билеуші элиталардың идеясын қолдайды.

Қолданылған әдебиетер тізімі

1. М.Ларуэль, С.Пейруз Региональные организации в Центральной Азии: характеристики взаимодействий, дилеммы эффективности. Доклад №10. – Институт государственной политики и управления.: 2013, 66 с.
2. Marlene Laruelle and Sebastien Peyrouse, The ‘Chinese Question’ in Central Asia. Domestic Order, Social Changes, and the Chinese Factor (London/New York: Columbia University Press and Hurst, 2012), 33–43.
3. Elizabeth Wishnik, Russia, China, and the United States in Central Asia: Prospects for Great Power Competition and Cooperation in the Shadow of the Georgian Crisis (Carlisle: Strategic Studies Institute, United States Army War College, 2009).
4. A. Tarzi, ‘Afghan Leader Talks About China Ties’, RFE/RL (14 June 2006), <http://www.russian-news.com/msg04848.html>. Meena Singh Roy, ‘Shanghai Cooperation Organisation and Afghanistan: Scope and Limitation’, Strategic Analysis, vol. 34, no. 4 (2010): 545–561.
5. Marlene Laruelle, ‘Beyond the Afghan Trauma: Russia’s Return to Afghanistan’,

Jamestown Occasional Paper, August 2009.;

6. Kenneth Katzman, 'Afghanistan: Post-Taliban Governance, Security, and U.S. Policy', CRS Report for Congress (Washington, DC: Congressional Research Service, 20 April 2010); and Anthony Kuhn, China Becomes a Player in Afghanistan's Future, National Public Radio, <http://www.npr.org/templates/story/story.php?storyId=113967842>.

7. Evgeny Troitskiy, 'Kyrgyzstan Turmoil. A Challenge to Russian Foreign Policy', Swedish Institute for International Affairs, no. 8, (2012): 31.

8. "ОДКБ разворачивают лицом к НАТО", Коммерсант (6 сентября 2011 г.): стр. 6.

9. Stephen Aris, 'The Response of the Shanghai Cooperation Organisation to the Crisis in Kyrgyzstan', Civil Wars, vol. 14, no. 3 (2012): 451–476.

10. Erica Marat and Den Isa, 'Kyrgyzstan Relaxes Control Over Drug Trafficking', The Jamestown Foundation, Eurasian Daily Monitor vol. 7, no. 24 (4 February 2010), http://www.jamestown.org/single/?no_cache=1&tx_ttnews%5Btt_news%5D=36013

11. Anna Matveeva, 'The Regionalist Project in Central Asia: Unwilling Playmates', Crisis States Research Centre Working Paper no. 13, (2007); and Johannes Linn and Oksana Pidufala (2009).

ӘОЖ 327.3

ФРАНЦИЯНЫҢ ПРЕЗИДЕНТТІК ӨКІЛЕТІГІ; Ж. ШИРАКТАН Э. МАКРОНҒА ДЕЙІНГІ КЕЗЕҢДЕ

Ербуланов Дамир

Yerbulanov_1@gmail.com

Л.Н. Гумилев атындағы ЕҰУ аймақтану кафедрасының 4-курс студенті
Ғылыми жетекшісі Г.Қ. Букешова

Франция Конституциясы «үкіметтің» түсінігін екі негізгі элементке бөледі: премьер-министрі және министрлер. Министрлер екі топқа бірігеді: президент жетекшілігіндегі - министрлер Кеңесі және премьер-министрінің басшылығымен - министрлер кабинеті. Және Франция үкімет басшысын, және барлық қалған министрлерді тікелей Франция президенті тағайындайды [1].

Енді Франция мемлекеті басшысының негізгі және өкілетті міндеттерін анықтайтын болсақ, олар екіге топқа бөлінеді: жеке және бөлісу. Олар министрліктен контрассигнацияны талап етпейді, өйткені оларды өз бетінше және өзі жеке орындауға президент қабілетті болуы керек. Бұл кезге мынадай кезеңдер жатады: Президент төреші және кепілгер ретінде қатысады.

Бұларға референдум тағайындау, ордонансқа қол қою, Кеңестің үш мүшесін сайлау т.б. жатады. Бұлардың барлығында президентке магистратураның Жоғарғы Кеңесі көмектесуге тиіс. Президент әртүрлі саяси органдар және институттармен өзара іс-қимыл жасайды. Францияның мемлекет басшысы мынадай органдармен ұдайы тығыз байланыста болуға міндетті: Парламент, сот органдары (төрелік сот, конституциялық, әлемдік), үкімет [2].

Негізінде президент парламентке премьер-министр сайлау және Министрлер Кеңесін шақыру т.б. жолдауларымен жүгінуі тиіс. Мемлекет басшысы дағдарысты болдырмау үшін барлық тиісті шешімдерді қабылдауға тиіс және мұнда төтенше өкілеттіліктерді қабылдау (бұл заң Конституцияның 16-бабын бекітеді) жатады. Әдетте президент осындай, атап айтқанда Францияның үкіметімен (оның құрамы толық болуы керек), парламент, Конституциялық Кеңес және басқа да органдармен кеңес өткізуге міндетті [3].

Франция президентінің «Бөлісу» президенттік өкілеттілігі оның «жеке» өкілеттілігіне қарағанда министрлік тарапынан контрассигнирования талап етеді. Бұл жерде мемлекет басшысының қандай міндеттерін бөліп көрсетуге болады? Кадр өкілеттілігі немесе